BRÁZDA

ČASOPIS NEPOMUCENSKÝCH ALUMNŮ

1/2005-2006

Děkujeme
všem, kteří ve svých modlitbách a obětech pamatují na všechny obyvatele naší koleje.

Zvláštní poděkování patří
Mons. Karlu Janouškovi, Mons. Gejzovi Veselému, P. Petru Šabakovi, paní Lucii Casadei, panu Jiřímu Horákovi, Národnímu sdružení českých katolíků v U.S.A. a dalším, kteří finančně podporují vydávání časopisu
BRÁZDA.

Obsah

Slovo úvodem	*redakce*	**4**
Kronika	*Tomáš Koumal*	**5**
60 let poté …	*Tomáš Reschel*	**9**
Mírně teilhardovská úvaha o zkamenělinách a o Božím čase	*Jiří Bůžek*	**10**
Slunce	*Tomáš Reschel*	**12**
Bůh přicházející a stále přítomný	*Tomáš Reschel*	**13**
Keep smiling	*Tomáš Koumal*	**13**
Adventní zamyšlení nad žalmem 45 (44) verše 11-18	*Tomáš Reschel*	**15**
Dostanou duchovní přidáno?	*Petr Smolek*	**16**
Gratulace	*redakce*	**18**

Brázda: Časopis nepomucenských alumnů

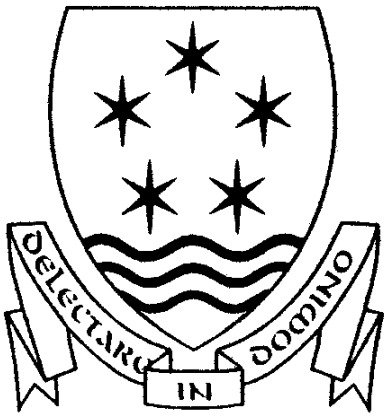
Redakce: Tomáš Reschel, Jiří Bůžek, Tomáš Koumal

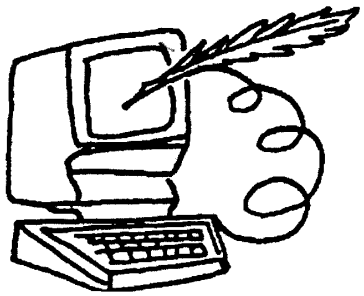
Upozornění: Za obsah příspěvků odpovídají jejich autoři!

Adresa:

Pontificio Collegio Nepomuceno
Via Concordia, 1
00183 Roma
Tel.: 0039-06-772 657 1
e-mail: brazda@nepomucenum.it

Datum vydání: 13. 12. 2005

Slovo úvodem

Milí čtenáři časopisu Brázda, nabízíme Vám v novém školním roce opět několik informací, úvah, zamyšlení a postřehů ze života nejen v naší papežské koleji.

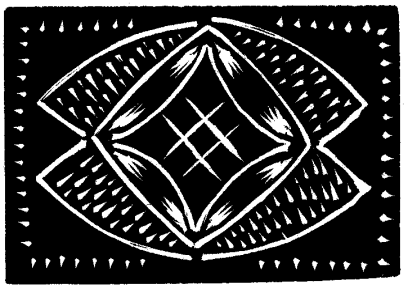
V našem bohosloveckém společenství došlo k výrazným personálním změnám, neboť naše řady opustilo osm alumnů, kteří již dnes slouží jako jáhni nebo kněží v některých českých a moravských diecézích. Blahopřejeme jim k úspěšnému ukončení studia na Papežské Lateránské univerzitě a přejeme hojnost Božího požehnání pro nelehkou práci na vinici Páně. Zvláštní poděkování patří zejména Petru Smolkovi, na jehož bedrech leželo vydávání časopisu v minulém roce.

Do koleje nastoupili čtyři noví bohoslovci, takže je nás tento rok celkem šest. Již v minulém školním roce došlo k poklesu počtu bohoslovců z devatenácti na deset. Tento klesající trend nás znepokojuje. Domníváme se totiž, že studium ve Věčném městě, v srdci církve, nabízí možnost nejen k osobnímu růstu, ale umožňuje i přístup k teologické literatuře, která v naší zemi dostupná není. Apelujeme tedy na zodpovědné představitele české církve, aby neměli obavy posílat nové bohoslovce do Nepomucena. Dovolte, prosíme, těm, které pokládáte za vhodné kandidáty, aby mohli vidět a prožívat skutečnost církve v trochu širší perspektivě, než nabízí česká kotlina zraněná desetiletími totalitního režimu! Zdánlivé riziko se Vám jistě zúročí, pokud řady Vašeho kléru obohatí kněží s vizí nejen místní, ale i celosvětové církve.

Vám všem, milí čtenáři, děkujeme za Vaši přízeň, ať již se projevuje jakýmkoliv způsobem. Pamatujte, prosíme, ve svých modlitbách na nás i na nová kněžská povolání. Problém jejich úbytku se netýká jen naší země, ale téměř celé Evropy.

Chcete-li obohatit stránky našeho časopisu, neváhejte tak učinit. Bude-li to možné, rádi Vám vyhovíme.

redakce

Kronika

Milí čtenáři, chtěl bych Vám vyprávět příběhy, co se opravdu staly, příběhy více než skutečné, jež nám Bůh ve své prozřetelnosti přichystati ráčil a jež my jsme byli učiněni hodni z jeho ruky přijmout. Tak se pohodlně usaďte a poslouchejte.

29. září – Příjezd
Nejtěžší jsou vždycky začátky. A zvláště to platí pro začátek školního roku. Vzpomínáme, jak to bylo loni pěkné, když všechno klapalo, jak mělo, a díváme se s obavami do budoucna, co nám přinese další akademický rok. První týdny bývají vždy ještě trošinku rozpačité, než se zas naladíme na společnou notu. A když se obmění více než polovina osazenstva, může to trvat malinko déle, než starousedlíci předají všechny bohulibé tradice.
A kdo teď tvoří sbor alumnů Nepomucena? V koleji žije 44 studentů ze 14 zemí, z toho 32 kněží, 10 bohoslovců, 2 laici. Češi tvoří slabou třetinu (přesně 14; k celkovému počtu je ale třeba ještě připočíst představené, sestry boromejky a personál).
Změna nastala, jak už bývá zvykem, také na postu spirituála. Letos nás duchovně doprovází otec Jan Šlégr, který zároveň studuje liturgiku.

30. září – Hned druhý den jsme vyrazili do školy k zápisu. Na úvod nás čekalo menší překvapení. *Segreteria* zavedla lístkový systém, jak bývá v bankách, kdy každý nově příchozí si musí odtrhnout lísteček s číslem a pak pozorně sledovat ukazatele a nezaspat, až se objeví číslo, které drží v ruce. Jinak zápis proběhl v poklidu, úsměvy na našich tvářích vyvolaly jen nesnáze sekretářky, jíž se nedařilo přepsat do počítače ulici *U Hřbitova*, nebo když nemohla najít na seznamu měst Vimperk, nebo když se nás vážně zeptala, jestli my Češi jsme katolíci.

30. září – 5. října – Po úspěšném zápisu jsme si sbalili pár věcí a vydali jsme se do hor, na poutní místo Mentorella, kde jsme měli přijít na jiné než prázdninové myšlenky, ztišit se a srovnat si všechno v hlavě, aby ten nastávající rok naší seminární formace byl časem plodným a plným Boha. Při exerciciích nás doprovázel otec Vojtěch Brož.

12. října – Zúčastnili jsme se generální audience, při které nás a ještě jiné poutníky pozdravil Benedikt XVI. dokonce česky.

13. října – Protože do začátku školního roku na Lateráně zbývalo ještě pár dní volna, využili jsme příležitosti a vydali jsme se na seminární výlet. Tentokrát to nebylo tak daleko. Cílem našich cest byla etruská civilizace v Cerveteri a Tarquinii. Celou akci jsme zakončili příjemným posezením s kapkou vína v proslulém Frascati.

V měsíci **říjnu** probíhal v Římě synod biskupů o Eucharistii. Z naší země se jej zúčastnil královéhradecký biskup Mons. Duka, který během svého pobytu ve Věčném městě hned několikrát zavítal do naší koleje, aby nás informoval o průběhu a tématech synodu. Také jsme měli tu čest, že do Nepomucena zavítal hlavní relátor zmíněného synodu - kard. Scola, benátský patriarcha. **22. října** slavil spolu s námi mši svatou. Při homilii zdůraznil, že k Nepomucenu měl vždy kladný vztah, již v době svého rektorování Lateránské univerzity. Také nás povzbudil, abychom nepromarnili možnost *„naučit se Římu*" = naučit se katolicitě církve.

23. října – Cappella Papale – Ukončení synodu a Roku Eucharistie; Kanonizace (první za Benedikta XVI.) pěti blahoslavených

2. listopadu – V den Památky věrných zemřelých jsme slavili mši svatou v katakombách Domitilly. – Tentýž den byla na zahradě umístěna socha Krista Spasitele, kopie sochy z nemocnice Pod Petřínem, a na stěny vedle vchodu do kaple byly zavěšeny kovové reliéfy s výjevy ze života svatého Jana Nepomuckého.

4. listopadu – Svátek sv. Karla Boromejského, patrona našich sester, byl pro nás i letos příležitostí k menší nestřídmosti. Na druhou stranu je pro nás život sester boromejek stálým zdrojem inspirace. Děkujeme jim za všechnu námahu, kterou kvůli nám podstupují, i když to třeba dostatečně nevyjádříme slovy díků a ocenění. Někdy to bereme jako samozřejmost, někdy si ani neuvědomujeme, co pro nás znamenají. Díky za příklad pracovitosti, za modlitby a za příklad otevřenosti vůči Bohu a jeho volání!

5. listopadu – Rekolekce s Mons. Sochou na téma *Bůh mého povolání.*

6. listopadu – Mši svaté v češtině pro krajany žijící v Římě předsedal arcibiskup Giovanni Coppa. Zavítal mezi nás u příležitosti svých 80. narozenin. Byli jsme dojati, že si pro děkovnou bohoslužbu vybral zrovna nás a naši kolej. Jak řekl v promluvě, v České republice nechal kus svého srdce, dokonce považuje léta prožitá v naší vlasti za nejkrásnější období svého života.

Snad nejdůležitější akcí podzimu byla návštěva našich biskupů *AD LIMINA APOSTOLORUM*. Konala se **od neděle 13. do soboty 19. listopadu**. Zmíníme jen pár nejdůležitějších dat. Během týdne se měli biskupové setkat se Svatým otcem, nejprve individuálně a pak i celá biskupská konference najednou, postupně navštívit jednotlivé kongregace i jiná dikasteria, a také, a podle toho celá návštěva má jméno, pomodlit se u prahů apoštolských. Zde přineseme jen základní body programu.

Neděle – přílet

Pondělí – ráno mše svatá ve Vatikánské bazilice u hrobu svatého Petra (hlavní celebrant Mons. Esterka, kazatel Mons. Graubner); odpoledne audience u papeže arcibiskupů Vlka a Graubnera s jejich pomocnými biskupy

Úterý – mše svatá v Lateránské bazilice (hlavní celebrant kard. Vlk); po mši svaté slavnostní večeře v salónu Nepomucena za účasti pana velvyslance Jajtnera

Středa – mše svatá v bazilice sv. Pavla za hradbami (hlavní celebrant Mons. Duka)

Čtvrtek – audience u papeže zástupců diecézí Brno, České Budějovice, Hradec Králové a Ostrava-Opava; odpoledne mše svatá v bazilice Santa Maria Maggiore v kapli Salus Populi Romani (hlavní celebrant Mons. Radkovský)

Pátek – audience zástupců diecézí Litoměřice, Plzeň a řeckokatolického exarchátu, potom společná audience všech biskupů; večer nešpory nad hrobem svatého Cyrila v bazilice svatého Klimenta, po nich mše svatá slavená v kapli Nepomucena (hlavní celebrant Mons. Cikrle), na závěr slavnostní večeře

Sobota – mše svatá ráno v Casa Romana del Clero, kde byli biskupové ubytovaní, odpoledne odlet

3. prosince – Na tento den jsme si připravili tradiční mikulášskou besídku, které se letos konala jen v úzkém rodinném kruhu za vyloučení veřejnosti. Program večera byl jako vždy velmi pestrý. K tomu přispěl i fakt, že se do programu zapojila převážná většina česky mluvících obyvatel koleje. Jako první vystoupil otec rektor, který si s otcem Jindřichem Kotvrdou připravil scénku *Jak došlo k přijetí do semináře syna známého českého komika Luďka Soboty*. Hned za nimi vyběhli bohoslovci se scénkou, která se jen zdánlivě odehrávala ve starověkém Babylóně. Chvilku zklidnění obstarala báseň v podání Jana Kotase. Snad vrcholem večera bylo vystoupení sester, které si pro nás nastudovaly a zahrály jeden známý vtip. Jedna paní (sestra Elekta) si objedná novou skříň, kterou jí přijede nainstalovat jeden spolehlivý pracovník (sestra

Bohdana). Nicméně, až projede pod okny tramvaj, skříň spadne. A opět nastoupí spolehlivý pracovník, skříň znovu postaví a pro jistotu si vleze do ní, aby to jistil, až zase pojede tramvaj. V tom domů přijde tatík (sestra Ulrika), prohlíží si novou skříň, samozřejmě ji i otevře a tam…, tam najde úplně cizího chlapa, který kvílí: „*Vy mi to asi nebudete věřit, ale já tady čekám na tramvaj!*" Program pak pokračoval vystoupením dvou starců v podání J. Houkala a T. Reschela. Také jsme se zaposlouchali do písně *Za všechny zvony katedrál* v podání sestry Samuely. Celý program ukončila prezentace Nepomucena, při které byly promítány a vtipně komentovány fotky některých členů naší komunity.

4. prosince – Při české mši svaté, kterou celebroval otec Jan Šlégr, byla přijata do katechumenátu paní Hana. Zde je třeba vyzdvihnout roli sestry Remigie jako duchovní matky.

10. prosince – Rekolekce s otcem Dominikem Valerem OFM na téma *Advent podle Hermova Pastýře*.

17. prosince – plánovaný odjezd na Vánoce

Současný stav nepomucenských alumnů z naší země vypadá následovně:

(Arci)diecéze	*Jméno*	*Ročník / Studijní obor*

Praha	**Jan Kotas**	*1. roč. dok. / liturgika*
	Jan Houkal	*1. roč. lic. / dogmatika*
České Budějovice	Josef Prokeš	*1. roč. teologie*
Hradec Králové	**Jan Šlégr**	*1. roč. dok. / liturgika*
	David Bouma	*1. roč. dok. / fund. teologie*
	Jiří Pešek	*1. roč. lic. / katechetika*
	Tomáš Reschel	*2. roč. teologie*
	Radek Martinek	*2. roč. teologie*
Olomouc	**Bedřich Horák**	*2. roč. dok. / biblická teologie*
Ostrava-Opava	**Roman Czudek**	*2. roč. lic. / kristologie*
Brno	**Petr Šikula**	*2. roč. dok. / fund. teologie*
	Jindřich Kotvrda	*3. roč. psychologie*
	Tomáš Koumal	*3. roč. teologie*
	Robert Prodělal	*1. roč. teologie*
	Jiří Bůžek	*1. roč. teologie*

(Pro větší přehlednost jsou jména kněží označena tučným písmem.)

Tomáš Koumal

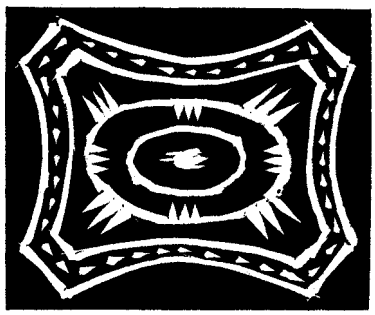
60 let poté …

V letošním roce jsme si připomněli již šesté desetiletí od ukončení druhé světové války, konfliktu, který za sebou zanechal milióny mrtvých, zpustošenou tvář Evropy, a to nejen ve smyslu zničených hmotných objektů. Proč jsem se rozhodl nabídnout toto krátké zamyšlení? Zejména proto, abychom si byli vědomi, že mír je darem, za který je nutné děkovat. Také proto, abychom nebyli lhostejní k lidskému utrpení, které provází náš moderní svět. Denně přinášejí zpravodajské relace informace o sebevražedných atentátech v Iráku či ve Svaté zemi, v některých afrických zemích se vedou bratrovražedné boje, v mnoha zemích světa existují separatistické skupiny, které se domnívají, že násilím na nevinných lidech docílí splnění svých záměrů. My, křesťané, jsme zavázáni usilovat alespoň svými modlitbami o nastolení míru na celém světě.

Poslední světový válečný konflikt ukázal brutální realitu pramenící z neúcty k lidskému životu a k druhému člověku obecně. V jednom muzeu jsem viděl otřesné záběry z koncentračního tábora, kde dva pracovníci stahovali z korby nákladního auta nahá lidská těla a házeli je do jámy. Poblíž byly fotografie nahých lidských těl nakupených na hromadu. Z toho všeho se mi opravdu udělalo nevolno. Lidé přeci nejsou chov postižený nakažlivou

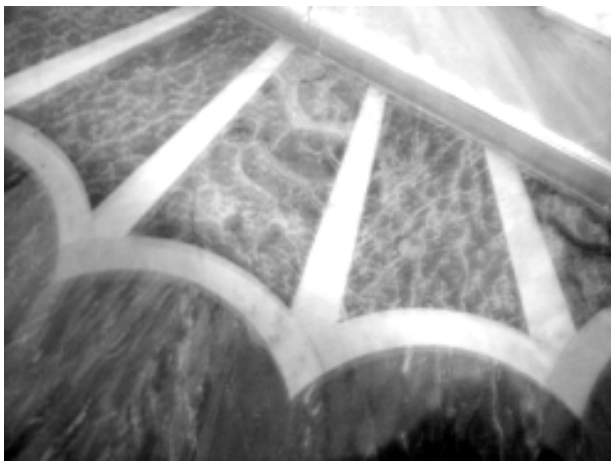
chorobou, který je třeba vybít! Tragické na tom je to, že neúcta k lidskému životu nás provází dodnes. Denně přicházejí na potratové kliniky ženy, které žádají o „aborci". Vědí vůbec, co činí? V mnoha zemích je legální eutanázie. Kdo zaručí, že nebude zneužita těmi, kterým je někdo na obtíž? K těmto věcem nemůžeme zůstat neteční. Pokud Jan Pavel II přirovnal zabíjení nenarozených dětí k holokaustu, nebylo to proto, že by chtěl snižovat utrpení židovského národa, ale aby připomněl, že jde o stejný princip – zbavit se někoho, kdo mi je nepohodlný. A v obou případech se jedná o nevinnou lidskou bytost.

Tomáš Reschel

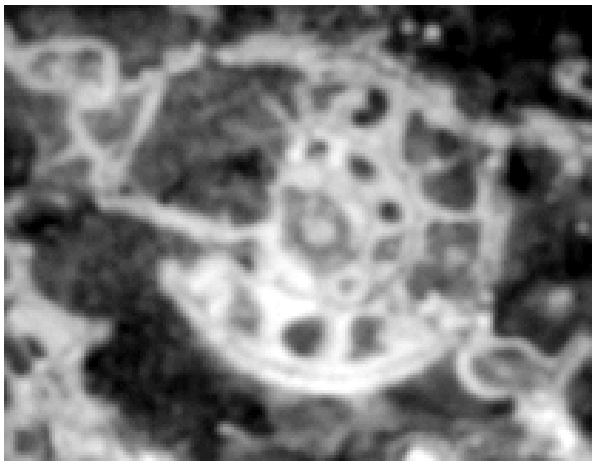

Mírně teilhardovská úvaha o zkamenělinách a o Božím čase

Začnu suše popisně. Ve vatikánské bazilice, po pravé straně Berniniho baldachýnu (viděno čelem k presbytáři), je "český národní" oltář svatého Václava. Přístup k němu je trochu ztížen - nachází se v prostoru zpovědnic, který je ohrazen a kam povoluje vstup dozorce. Pokud se tam ale přesto dostanete (třeba pod záminkou, že se jdete zpovídat), všimněte si šesti desek z červeného vápence, tvořících vějířovitý ornament v podlaze bezprostředně před dřevěnými dvířky, jimiž se vstupuje do oltářního prostoru (*1. obrázek*). Ve třech z nich (na obrázku vpravo) jsou krásně viditelné zkamenělé schránky (nebo jejich fragmenty), připomínající velké hlemýždí ulity s mnoha příčnými přihrádkami. Nejhezčí a nejcelistvější z nich je na *2. obrázku*. Jedná se o schránky amonitů, druhohorních hlavonožců. Jsou - spolu s trilobity - pravděpodobně nejpopulárnějšími fosiliemi vůbec. Amonité žili v moři asi před 415 až 60 milióny lety a vymřeli přibližně v téže době jako dinosauři. Z jejich dnes žijících příbuzných (chobotnice, sépie, krakatice, oliheň) se jim nejvíce podobá loděnka *(Nautilus),* hlavonožec se schránkou, která jakoby z oka vypadla oněm amonitím - je stejně spirálovitá a přihrádkovaná. O amonitech a jiných fosiliích se lze dočíst (ovládáte-li angličtinu) například na pěkné stránce www.discoveringfossils.co.uk. Ukázkový příklad zkamenělé amonití schránky je na *3. obrázku*.

Vzpomínám si dodnes na ilustraci z obrázkové knihy Zdeňka Buriana, kterou jsem vlastnil jako chlapec asi ve čtrnácti nebo patnácti letech. Bylo tam zobrazeno, mimo jiné, druhohorní moře, plné různých živých tvorů, včetně amonitů. Tehdy jsem tu knihu miloval a doslova jsem v ní po večerech ležel. Možná proto jsem měl takovou radost, když jsem ony zkameněliny ve svatém Petru objevil. K objevu došlo těsně přede mší svatou, kterou letos na svatého Václava sloužil u zmíněného oltáře otec biskup Jiří Paďour. Chtěl bych se mu touto cestou

omluvit - pokud se mu tenhle článek náhodou dostane do rukou - protože jsem při jeho homilii nedával vůbec pozor. Moje mysl byla zcela zaujata tím, co jsem náhodou zahlédl v dlažbě baziliky. Abych tento hřích alespoň částečně odčinil, rád bych se v následujících řádcích pokusil dokázat, že přítomnost zkamenělin v chrámu svatého Petra má určitý teologický význam.

Nikdy jsem nechápal biblické literalisty a kreacionisty, hlavně z řad církví evangelikální orientace, v jejich údajně svaté horlivosti proti údajně ďábelské evoluční teorii. S jedním - byl to adventista sedmého dne - jsem se před léty setkal osobně a nestačil jsem se divit jeho názoru, že Země je stará sedm tisíc let, protože to tak stojí v Bibli, a že zkameněliny jsou dílem zlého ducha. Dokáže zlý duch, ten, jenž *"stále popírá"* (Mefistofeles v Goethově Faustovi), vůbec ve vlastním slova smyslu tvořit, navíc něco tak evidentně a čistě krásného? Jen se podívejte na 2. a 3. obrázek. Jindy, pro změnu na Internetu, jsem četl domněnku, že zkameněliny stvořil přece jen Bůh - ovšem se záměrem "otestovat" naši víru ("zkameněliny sice existují, ale stejně žádná evoluce nebyla, protože Písmo říká něco jiného!"). Je mi líto, že v některých amerických státech, jako je Kansas, chtějí ještě dnes z náboženských důvodů odstranit ze škol výuku evoluční teorie. Pokud se nepletu, o něco trochu podobného se také pokouší právě nyní zde v Itálii paní Morattiová. Automaticky to vyvolává protireakci v komunitě přírodovědců a vytváří v ní předsudky vůči křesťanství vůbec. Myslím si naopak (a v souladu s tím, co napsal Jan Pavel II. už v roce 1996), že správně chápaná evoluční teorie křesťanskou víru neohrožuje. Amonité v dlažbě u svatováclavského oltáře vatikánské baziliky mohou svědčit o Boží velikosti a moudrosti. Podobně, i když třeba méně nápadně, než Michelangelova *Pietà* nebo samotná monumentalita chrámového prostoru.

V Exupéryho Malém princi je pasáž líčící růst růže, jejíž semínko se nějak zatoulalo na planetu hlavního hrdiny. Dlouho se neměla k tomu, aby vykvetla, i když na to Malý princ netrpělivě čekal. Pečlivě se na rozvití připravovala. Ale když k němu konečně došlo, Malý princ s úžasem řekl: " Jak jste krásná!" A zamiloval si ji tak, že na konci příběhu si zvolil smrt, jen aby se mohl vrátit zpět na svou planetu a ke svojí květině. Myslím, že nějak podobně je tomu i se Stvořitelem, který nechal přejít pár miliónů let, než dal na planetě Zemi povstat z předcházejících živočišných forem člověku - svému obrazu, někomu, koho si může zamilovat nejvíc ze všeho stvoření, a jemuž může svou lásku také sdělit. Amonité ve svatém Petru jsou němými svědky tohoto tvůrčího procesu, básně s-tvoření *(poiésis)*, která vrcholí ve velmi specifickém

živočišném druhu *Homo sapiens sapiens*. Ne nadarmo se říká "práce kvapná, málo platná" a i my lidé, kteří máme svůj čas omezený, si dáváme "na čas", abychom vytvořili něco hodnotného. Snoubenci spolu musejí nějaký čas chodit, aby se jejich manželství povedlo, člověk připravující se ke kněžství stráví několik let v semináři.....

Bůh má času nekonečně, a tak by nám ony milióny let, během nichž se na Zemi člověk ještě nevyskytoval, neměly být kamenem úrazu, ale důvodem ke chvále. Připravoval se a zrál *kairós* vstupu člověka do dějin vesmíru, stejně jako *kairós* Vtělení zrál v tisícileté historii židovského národa a konečný *kairós* se krok za krokem připravuje právě nyní - ať už přijde zítra nebo třeba až za sto tisíc let.

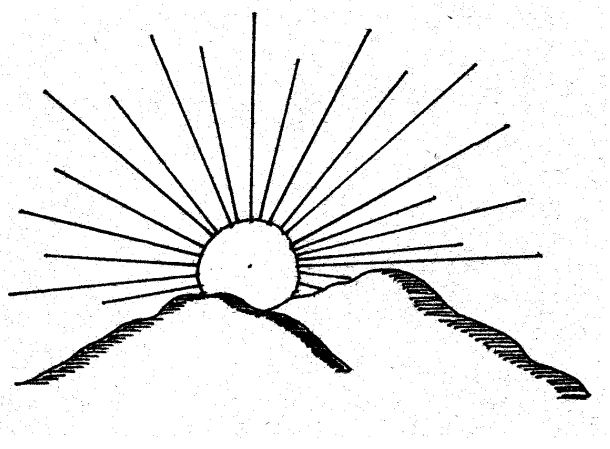
Jsem moc rád, že pro dlažbu hlavního křesťanského kostela - a navíc před "českým" oltářem - byly použity právě tyhle tři kusy kamene.

Jiří Bůžek

Slunce

Jaké je Slunce? „Na jednom okraji nebe vychází a obíhá až na jeho druhý okraj, nic se nemůže skrýt před jeho žárem.“ (Ž 19, 7)

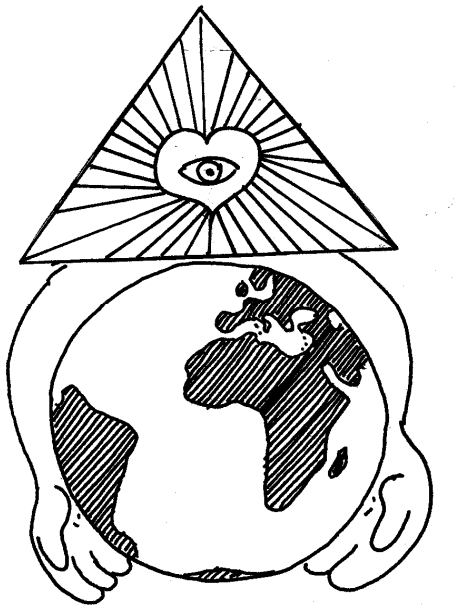
Čemu nás může Slunce naučit? Pokud jste někdy vyrazili řasně zrána do přírody, abyste sledovali východ Slunce, možná jste zakusili ten pocit, že vše okolo jakoby s napětím tento okamžik očekává. V onom téměř posvátném tichu je přítomno jakési rozechvění spojené s nastávajícím setkáním. Je to podobné jako když se máme setkat s někým, na kom nám záleží a víme, že při tom setkání se nám rozbuší srdce. Takto příroda okolo nás očekává východ Slunce. Celý proces čekání je nesrovnatelně delší než samo vycházení. To trvá asi 2 minuty. A pak je tu zářící koule, na kterou s úžasem hledíme, ale ne příliš dlouho, protože nás od té záře začínají bolet oči. Podobné to zřejmě bude s druhým příchodem Syna člověka. Nedokážeme říci, kdy se zjeví ve slávě, ale až tu bude, nic se nebude moci skrýt před jeho žárem, a vše, co dosud bylo v temnotě, ozáří svými paprsky. Na nás je, abychom setrvali v postoji onoho tichého a rozechvělého očekávání na toto vrcholné setkání (Mt 24, Mk 13, Lk 21).

Tomáš Reschel

Bůh přicházející a stále přítomný

Pouze Bůh, který je od věků na věky, má plnost bytí sám v sobě. Naše bytí a naše podstata jsou pouze jeho darem. Svět vzešel z jeho svobodného rozhodnutí sdílet bytí a život. A protože nic a nikdo kromě něho nemá tuto plnost bytí, vše ostatní má bytí sdílením této jeho plnosti (samozřejmě odstupňovaným způsobem). V tomto smyslu je Bůh ve světě stále přítomný. Proto námitky některých, kteří tvrdí, že kdyby byl Bůh, nedopustil by to či ono, jsou pouze důkazem toho, že Bůh je jiný, než za jakého ho oni považují.

Bůh je totiž také jistým způsobem stále přicházející, a to jak ve smyslu určitého společenství, tak ve smyslu zcela osobního setkání s každým jednotlivcem. Již při otevření 1. knihy Mojžíšovy vidíme, že Bůh dává lidem zaslíbení. Ať již máme na mysli Adama a Evu porušené prvotním hříchem, Noeho, Abraháma, Lota či Izraele. Také stále narůstá počet lidí, jichž se zaslíbení týká. V 2. knize Mojžíšově už Hospodin vyvádí celý národ z otroctví. Následuje přibližně dvanáct staletí, kdy Duch svatý volá ústy proroků vyvolený národ k obrácení. Zcela univerzální rozměr pak dostává ono vyvolení s příchodem Božího Syna na svět, který nejenže odňal smrti její definitivní slovo, ale již pro tento pozemský život posílá věřícím do srdce Ducha svatého. Právě tyto skutečnosti jsou důkazem jakéhosi rozšíření (komunitní rozměr) a prohloubení (rozměr osobního setkávání v tichu vlastního srdce) onoho Božího přicházení do světa a lidského života.

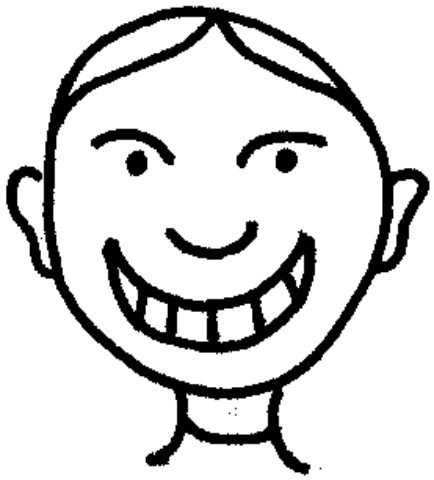
Tomáš Reschel

Keep smiling

Smích je projev radosti, veselí ap., vyznačující se stažením obličejových svalů a doprovázený charakteristickými zvuky. Takto definuje smích slovník spisovné češtiny. Mně se zdá toto vymezení ale příliš zjednodušující, jak už ale obvykle definice bývají. Je to jako říct, že člověk se skládá z hlavy, trupu a končetin. A úplně se vynechá jeho duchovní rozměr.

Smích je nedílnou součástí života každého z nás. Nikdo snad není takový suchar, aby se ho tento fenomén aspoň z dálky nedotkl. Smějeme se, když nás něco pobaví, když nám připadá něco vtipné. Úsměvem můžeme druhého pozdravit, povzbudit, když je skleslý, odměnit. Všichni dobře známe všechna ta rčení, aforismy a citáty, které se snaží sdělit základní pravdu, že s úsměvem na rtech jde všechno líp.

Klasik říká, že smích je vážná věc, neboť prozrazuje o člověku mnohdy víc než slovo. Stačí se podívat kolem sebe. Kolik lidí, tolik druhů smíchu. Hlasitý, tichý, přidušený, sýpavý, od plic, skály lámající, mrtvé probouzející. Toto všechno nám mluví o druhém, o jeho povaze, o jeho inteligenci, o tom, jak prožívá skutečnosti kolem sebe. Když se někdo směje a není čemu nebo když někdo zareaguje na vyslovený vtip o pár vteřin později než všichni ostatní, to všechno nám pomáhá udělat si obrázek o člověku, kterého máme před sebou.

Ne každý smích je dobrý. Jen hlupák se směje, když není čemu, jen blázen si tropí žerty, když situace je vážná. Pravý smích chápe a vidí věci reálně, jaké opravdu jsou: velké jako velké, malé jako malé, vážné jako vážné a veselé jako veselé. Pravý smích musí v sobě obsahovat lásku, musí sympatizovat se vším a s každým. Když smích nezahrnuje lásku, stává se posměchem. Jak je nám to blízké, vždycky si najít terč, najít si oběť, smát se cizímu neštěstí, smát se, jak druhý dopadl zle, jak skončil, lidově řečeno, jak „padl na hubu". U nás na Moravě pro to existuje krásný výraz: „dělat si z druhého smíchy". Posmívat se někomu. To znamená nebrat druhého vážně, nepřiznat mu hodnotu, jakou má. Známe to také z Bible, jak spravedlivý a zbožný je neustále cílem útoků posměváčků, bezbožných a pošetilých. Také pod křížem jich pár stálo. *„Všem, kdo mě vidí, jsem jenom pro smích, šklebí se na mě, potřásají hlavou.*"(Ž 22,8)

Úvaha nás přivedla až k teologickému rozměru smíchu. Podle knihy Kazatel je čas plakat i čas smát se. Jednou skončí to bujaré veselí, nastane konec všem nepravostem a pak se spravedliví budou radovat a jásat.

Pravý smích v sobě odráží cosi Božího. *„Ten, jenž trůní v nebesích, se směje, Panovníkovi jsou k smíchu*"(Ž 2,4). Boží smích ale neznamená, že nás Bůh nebere vážně, že pro něho nic neznamenáme, nechce nám mermomocí dát najevo, že ve srovnání s ním jsme jen prach, jen tráva, která je večer skosena a vadne. My sami se děláme směšnými, když se pokládáme za strašně důležité, tváříme se tak sebejistě, když ze sebe děláme pány nad životem a smrtí. Vytváříme vtipné divadélko našeho světa, estrádu našich masek,

přetvářek, převleků. Pravý smích se směje jen tomu, co je opravdu vtipné. Nejsme to my sami, ale to, na co si hrajeme. A co s tím?

Přijměme zprávu o Božím milosrdném a soucitném smíchu jako radostnou novinu. Když ještě někde v lidském srdci vytryskne upřímný smích nad pošetilostí a hloupostí světa, je to odraz smíchu Boha. Vždyť jsme přece stvořeni k Božímu obrazu a část ráje si neseme v sobě.

Tomáš Koumal

(S použitím knihy K. Rahnera: „Všední věci")

Adventní zamyšlení nad žalmem 45 (44) verše 11-18

V této adventní době, kdy jsme plni očekávání oslavy narozenin Pána Ježíše Krista, vám chci nabídnout malé zastavení nad žalmem, o kterém se domnívám, že poutavými básnickými obraty poukazuje na některé významné momenty dějin spásy. K jeho četbě nám mohou také pomoci texty Lukášova evangelia (1, 26-56).

Slyš, dcero, pohleď a naslouchej, zapomeň na svůj národ, na svůj otcovský dům!

Maria je onou dcerou svého lidu, která je pozvána hledět a naslouchat (a to zejména svým srdcem), když k ní přistupuje anděl Gabriel a oslovuje ji „Milostiplná". Dcera je vyzvána, aby zapomněla *na svůj národ a otcovský dům*, což znamená vžité představy a vzorce myšlení, protože Bůh přichází se zcela nečekaným způsobem realizace plánu spásy.

Sám Pán touží po tvé kráse: vždyť je tvým pánem, před ním se skloň!

Nejvyšší Pán se rozhodl zbudovat svůj stan mezi lidmi. Ty, která jsi byla na těle i na duchu uchráněna poskvrny dědičného hříchu a nikdy jsi svou vůli nepřiklonila k ničemu zlému, nalezla jsi přízeň v jeho očích, takže On sám touží po tvé kráse, kterou tě ozdobil. Skloň se před Ním a přijmi záměr, který s tebou má.

Tyrský lid přichází s dary, velmoži národa se ucházejí o tvou přízeň.

Proč si tě chtějí naklonit, Panno? Vědí dobře, že tobě, ve které Král nalezl zalíbení, nebude váhat splnit přání s nímž před Něj předstoupíš (viz. Est 5, 1-8, L.M. Grignon z Montfortu: „O pravé mariánské úctě").

V plné kráse vstupuje královská dcera, její šat je protkán zlatem. V barevném rouchu ji

vedou ke králi, za ní ti přivádějí panny, její družky. Provázeny radostným jásotem vstupují v královský palác.

Monumentální vstup královské dcery do Boží slávy – královského paláce – provází radostný jásot nespočetného zástupu andělů a svatých. Barevným rouchem, kterým je oděna, se míní její ctnosti. *Její šat je protkán zlatem.* Zcela stejným způsobem byl totiž její život prodchnut Boží láskou. Maria zde předstupuje nejen jako sama královská dcera, ale kráčí v čele těch, kdo ji svým životem následovali.

Místa tvých otců zaujmou tvoji synové, ustanovíš je za knížata po celé zemi.

Ti, kteří byli náboženskými vůdci – otci Izraele budou vystřídáni syny této královské dcery. Na prvním místě stojí její vlastní syn Ježíš a pak ti, kteří jsou jejími adoptivními syny v Kristu. Ti budou ustanoveni za knížata. Jejich vláda v logice Božího království je ovšem pouze podílem na vládě pravého krále, který byl s trnovou korunou na hlavě vyzdvižen na trůn kříže.

Chci tvé jméno připomínat všem budoucím pokolením, proto tě národy oslaví na věčné věky.

Evangelista Lukáš nechává zaznít Mariin chvalozpěv „Magnificat" (Lk 1, 46-55), ve kterém praví: *Od této chvíle mě budou blahoslavit všechna pokolení, že mi učinil veliké věci ten, který je mocný. Jeho jméno je svaté.* Sama nezpochybňuje, že její jméno bude připomínáno a blahoslaveno od všech pokolení, ale neváhá zdůraznit, že důvodem této chvály jsou veliké věci, které s ní učinil Bůh.

Tomáš Reschel

Dostanou duchovní přidáno?

aneb hledejte Boží království a všechno ostatní vám bude přidáno

Jsou tomu čtyři měsíce, co se ze mě stal duchovní. Vážení, to je pecka! Jak sdělit něco, co se dá jen těžko těm „neduchovním" předat?! Jak nachystat uboze tělesné bohoslovce v Nepomucenu na proměnu, která nastane?!

Být duchovním je žůžo. Duchovní nejí, duchovní nespí. Duchovní netrpí horkem, neklepe se zimou. Duchovní nemá tělo, které by si stěžovalo. Duchovní nepodepisuje smlouvy – čím by to dělal?, nevede bankovní konta – k čemu by mu byly?, netopí se v horách výpisů – jak se může topit, když nepotřebuje dýchat?, netráví hodiny za volantem – proč by se přesouval tak pomalu? Duchovního nic nepřekvapí, protože dohlédne i za roh. Duchovní zná na všechno odpověď, protože vidí všechno nezkresleně. Duchovní všechno stíhá, protože může být tu i tam. Duchovní nikomu nenaletí, protože každého prokoukne skrz na skrz. Duchovní je prostě duchovní.

Duchovní neztrácí svůj klid a vnitřní harmonii. Leda snad..., leda snad když se tiskem roznese zpráva, že „duchovní dostane přidáno". Copak to jde?

„O 625 Kč měsíčně," zní dozvuky českého éteru. „To je hloupost," odpovídá si duchovní, „peníze mi přece nejsou k ničemu." Ale otázka je to zajímavá: Může být duchovnímu jakkoli přidáno?

„Áááá, už vím," znovunabývá svůj duchovní klid duchovní, „to je stejná písnička jako třeba tahleta: Může Pán Bůh stvořit tak velký kámen, že by ho sám neuzved´?"

Petr Smolek

Gratulace

k výročí 50-ti letům kněžství

P. Jiří Engelhart, OSB – 17. 12. 2005
P. Josef Hurton – 17. 12. 2005

k výročí 55-ti letům kněžství

Mons. Dominik Hrušovský – 23. 12. 2005
P. Jiří Jeřábek – 23. 12. 2005
P. Josef Motal – 23. 12. 2005
Mons. František Škoda – 23. 12. 2005
Mons. Štefan Vrablec – 23. 12. 2005

k výročí 70-ti letům života

Mons. Petr Esterka – 14. 11. 2005
P. Marius Piacente – 10. 12. 2005

k výročí 80-ti letům života

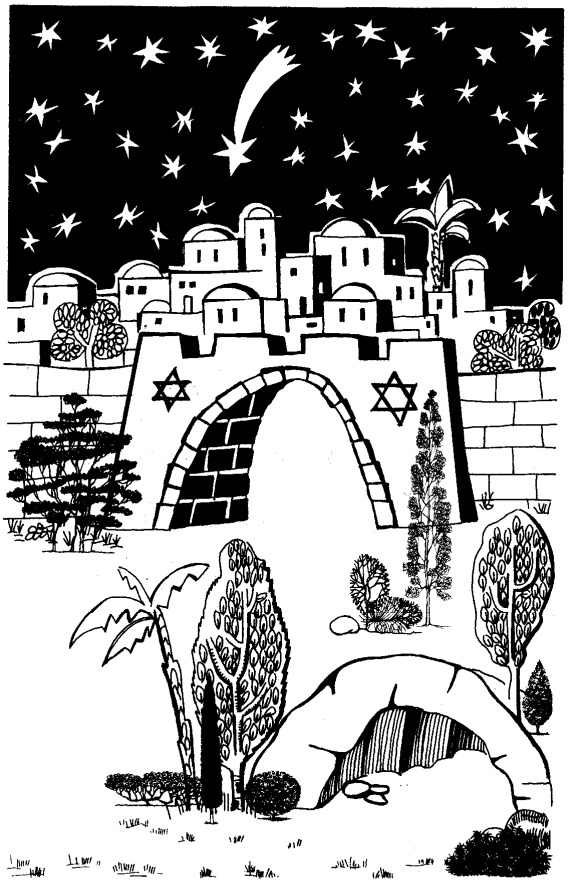
Mons. Josef Laštovica – 1. 11. 2005
Mons. Vladimír Vyhlídka – 20. 11. 2005

k výročí 85-ti letům života

P. Jaroslav Holub – 24. 9. 2005

ALUMNI PAPEŽSKÉ KOLEJE
SV. JANA NEPOMUCKÉHO
VÁM PŘEJÍ BOHEM NAPLNĚNÉ PROŽITÍ
VÁNOČNÍCH SVÁTKŮ

AŤ VÁS BŮH OTEC NAPLNÍ ÚŽASEM NAD ZÁZRAKEM VTĚLENÍ JEHO SYNA,
AŤ DUCH SVATÝ PROMĚNÍ VAŠE SRDCE, ZRAK I SLUCH,
ABYSTE S POHLEDEM UPŘENÝM NA NAROZENÉHO VYKUPITELE MOHLI ZAKOUŠET RADOST ZE SPÁSY A ZE SRDCE VYBÍZET VŠECHNY LIDI DOBRÉ VŮLE:

VENITE, ADOREMUS DOMINUM!